

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: A. K.
st. př. X
trvale bytem X
t. č. pobytem v ČR na adrese X

zastoupen Mgr. Kateřinou Lukáčovou, advokátkou
sídlem Reální 172/2, 702 00 Ostrava

proti

žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 4. 3. 2020, č. j. CPR-36013-3/ČJ-2020-930310-V235,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se svou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4. 3. 2020, č. j. CPR-36013-3/ČJ-2020-930310-V235 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 30. 9. 2020, č. j. KRPZ-97049-21/ČJ-2020-150026-SV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o správním vyhoštění“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu jednoho roku. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování z území členských států Evropské unie, která byla stanovena v délce 10 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování.
3. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla následující skutečnost. Při kontrole provedené dne 30. 9. 2020 v 6:00 hod. v X, byl žalobce kontrolován v rámci pobytové kontroly provedené policisty Odboru cizinecké policie Zlín, přičemž na místě předložil platný doklad totožnosti, cestovní e-doklad Ukrajiny č. X, ve kterém neměl vyznačeno žádné platné vízum ani povolení k pobytu. Z otisku přechodového razítka vyznačeného v předloženém cestovním dokladu bylo zjištěno, že žalobce vstoupil na území schengenského prostoru (Slovenska) dne 10. 1. 2020. Jiný záznam o překročení vnější hranice schengenského prostoru cestovní doklad žalobce neobsahoval. Na základě přijatých usnesení Vlády ČR o vyhlášení a prodloužení nouzového stavu ve spojení s postupem ze dne 15. 5. 2020, č. j. CPR-14032-15/ČJ-2020-931111 (dále též „postup ze dne 15. 5. 2020“), tedy vzniklo důvodné podezření, že žalobce pobýval na území České republiky v době od 17. 7. 2020 do 30. 9. 2020 neoprávněně.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná nejprve zrekapitulovala dosavadní průběh řízení a obsah správního spisu. Dále uvedla, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a to na základě skutkového stavu věci, který byl zjištěn bez důvodných pochybností. Přestože žalobce byl držitelem platného cestovního dokladu Ukrajiny, to ho opravňovalo k pobytu pouze po dobu 90 dnů během jakýchkoliv 180 dnů. S ohledem na vyhlášení nouzového stavu a jeho následné prodloužení v kontextu šíření koronaviru SARS-CoV-2 (způsobující onemocnění Covid-19), včetně uplatnění postupu ze dne 15. 5. 2020, mohl žalobce pobývat na území České republiky až do 16. 7. 2020. Jelikož po tomto datu nevycestoval, pobýval na českém území až do dne provedení pobytové kontroly dne 30. 9. 2020 neoprávněně, což je spisovým materiálem spolehlivě doloženo.
5. Ve vztahu k odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že žalobce po celou dobu svého pobytu neučinil žádné kroky za účelem řešení své pobytové situace, resp. za účelem legalizace svého pobytu. Za účelové žalovaná označila tvrzení žalobce, že na českém

území setrval z důvodu nepříznivé epidemiologické situace. Podle názoru žalované je šíření onemocnění Covid-19 celosvětovým problémem, aniž by se týkal výhradně Ukrajiny. Bylo poté na samotném žalobci, aby si zjistil zákonné podmínky pobytu cizinců na území, které navíc byly ve vztahu k aktuální pandemické situaci zveřejňovány na internetových stránkách příslušných ministerstev. Stejně tak žalobce neuvedl žádné důvody, které by mu ve vycestování do vlasti bránily. Na Ukrajině ostatně byla rovněž zavedena opatření vedoucí ke snížení rizika šíření koronaviru SARS-CoV-2, pročez nebude žalobce po vycestování vystaven zvýšenému riziku onemocnění, než tomu bylo doposud.

6. Stejně tak žalobce neuvedl žádné okolnosti svědčící o tom, že vycestování do vlasti bude v jeho případě nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života. Co se pak týče namítané nezákonnosti správního vyhoštění, žalovaná předně doplnila, že uložení daného druhu opatření ukládá přímo zákon, aniž by se jednalo o diskreci příslušného správního orgánu. Při stanovení délky správního vyhoštění pak bylo přihlédnuto ke všem rozhodným skutečnostem, a to v mezích správního uvážení. Nelze navíc opomenout, že neoprávněný pobyt žalobce v délce 2 měsíce byl zjištěn až na základě výsledků pobytové kontroly.

III. Žaloba

7. V žalobě žalobce předně v obecné rovině namítal, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci a nepostupovaly v řízení v souladu se zákonem a zásadou přiměřenosti. K tomu žalobce doplnil, že po celou dobu pobytu na území České republiky vykazoval znaky bezproblémového chování, přičemž zde má jako zdravá osoba v produktivním věku záměr vykonávat výdělečnou činnost. Kromě toho žalobce poukázal na komplikace spojené s možností vycestování, včetně lepší kvality zdravotní péče než na území domovského státu.
8. Žalobce dále namítal, že pobytová kontrola provedená dne 30. 9. 2020 byla v rozporu s jeho právem na nedotknutelnost obydlí, pročez nemělo být řízení o správním vyhoštění vůbec zahájeno. Svým jednáním navíc žalobce nemohl ohrozit veřejný zájem či způsobit jinou újmu, neboť na území pobýval na základě platného cestovního dokladu. Kromě toho žalobce poukázal na možnost správního orgánu rozhodnout o udělení autonomního povolení k pobytu, čehož nebylo využito. Uložené správní vyhoštění v délce jednoho roku je navíc nepřiměřené.
9. Na základě výše uvedeného žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a žalované uložil povinnost k náhradě nákladů soudního řízení.

IV. Vyjádření žalované

10. Ve svém vyjádření žalovaná uvedla, že uplatněné žalobní námitky v zásadě korespondují s těmi, které byly uplatněny v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, pročez se žalovaná ve zbytku odkázala na obsah správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí, které bylo podle jejího názoru vydáno v souladu se zákonem. Krajskému soudu poté navrhla, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

11. Ve správním spisu se nachází zejména úřední záznam o zajištění žalobce, výsledky lustrace žalobce v cizineckém informačním systému a úřední záznam ze dne 30. 9. 2020. Kromě toho bylo do správního spisu založeno usnesení Vlády ČR č. 485 ze dne 30. 4. 2020 o prodloužení nouzového stavu v souvislosti s epidemií koronaviru SARS CoV-2 do 17. 5. 2020. Součástí spisové dokumentace je rovněž již uvedený postup ze dne 15. 5. 2020, kterým bylo stanoveno oprávnění cizinců nacházejících se legálně v České republice v době nouzového stavu setrvat na území až do 16. 7. 2020, a to včetně stanovení dalších podmínek v případě znemožnění následného vycestování. Dále je ve spisu založen časově navazující postup ze dne 8. 7. 2020, č.j. CPR-14032-26/ČJ-2020-931111 týkající se řešení situace neoprávněně pobývajících cizinců po 16. 7. 2020.
12. Na základě těchto podkladů bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění žalobce. V této souvislosti byl proveden důkaz kopií cestovního dokladu žalobce, ve kterém je obsažen otisk vstupního razítka ze dne 10. 1. 2020. Z protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 30. 9. 2020 dále vyplývá, že žalobce přicestoval dne 10. 1. 2020 na Slovensko a dne 12. 1. 2020 do České republiky, kde setrval až do dne provedení pobytové kontroly v hotelu X. Žalobce věděl, že je oprávněn pobývat na území ČR pouze po dobu 3 měsíců. Měl letenku na den 17. 3. 2020, která však byla v souvislosti se situací okolo šíření onemocnění Covid-19 zrušena. Přestože se přítelkyně žalobce vrátila repatričním letem, on tak neučinil, protože ztratil svoji platební kartu.
13. Žalobce nevěděl o podmínkách pobytu cizinců, které byly ve vazbě na vyhlášení a prodloužení nouzového stavu stanoveny usnesením Vlády ČR a postupem ze dne 15. 5. 2020. Slyšel pouze, že mělo být oprávnění k pobytu prodlouženo do 16. 11. 2020, ale dále se o to nezajímal. Měl obavu z nákazy onemocnění Covid-19, pročež čekal, až se situace uklidní. V návratu na Ukrajinu žalobci podle jeho tvrzení nic nebrání. V České republice nemá žádné rodinné příslušníky či osoby blízké. V současné době se neléčí na žádnou nemoc.
14. Následně došlo k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, proti kterému se žalobce prostřednictvím své právní zástupkyně odvolal. Prvostupňový správní orgán poté postoupil odvolání žalované, která vydala napadené rozhodnutí, které je v současné době předmětem soudního přezkumu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
16. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
17. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
18. Žaloba **není důvodná**.

19. Žalobce v žalobě předně namítal, že správní orgán nepostupoval v souladu se zásadou materiální pravdy, neboť nezjistil všechny rozhodné okolnosti. K tomu krajský soud uvádí, že se nejedná o dostatečně vymezený žalobní bod. Žalobce totiž pouze v obecné rovině odkazuje na základní zásady činnosti správních orgánů, aniž by jejich nedodržení vztahoval na individuální okolnosti případu (k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
20. Bez ohledu na tuto skutečnost krajský soud připomíná, že žalobce ve správním řízení ani v žalobě nezpochybnil rozhodnou skutkovou okolnost spočívající v tom, že na území České republiky pobýval v období od 17. 7. 2020 do 30. 9. 2020 pouze na základě platného cestovního dokladu Ukrajiny, aniž by jinak disponoval vízem či povolením k pobytu.
21. Na tom nemůže nic změnit tvrzení žalobce o tom, že jeho pobyt na území České republiky byl bezproblémový, přičemž má do budoucna zájem na vykonávání výdělečné činnosti. Ve vztahu k posouzení zákonných důvodů pro uložení správního vyhoštění je podstatná skutečnost, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, což bylo v řízení spolehlivě prokázáno.
22. Uvedený závěr ostatně vyplývá z protokolu o výsledku žalobce ze dne 30. 9. 2020, do kterého výslovně uvedl, že věděl o tom, že může na území České republiky pobývat pouze po dobu 3 měsíců, resp. po dobu 90 dnů v rámci každých 180 dnů, jak vyplývá z čl. 4 bodu 1 ve spojení s přílohou II nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 2018/1906 ze dne 14. 11. 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (dále jen „nařízení“).
23. Je pak zejména povinností samotného cizince, aby se zajímal o podmínky jeho pobytu na území, a to za situace, pakliže byla doba oprávněnosti jeho pobytu v důsledku vyhlášení a prodloužení nouzového stavu v době pandemie onemocnění Covid-19 prodloužena až do 16. 7. 2020. Žalobce však na svoji povinnost zcela rezignoval a na území České republiky pobýval ještě po dobu dalších dvou měsíců, a to až do okamžiku provedení pobytové kontroly. Jeho postup neomlouvá nesprávná informace, kterou se měl údajně dozvědět z médií, protože mu nic nebránilo v tom, aby se ve vztahu k aktuálním podmínkám pobytu cizinců dozvěděl například z oficiálních zdrojů nebo přímým dotazem na některou z dotčených institucí.
24. Pokud žalobce argumentoval nepříznivou pandemickou situací a záměrem vyřídit si pracovní povolení, nejsou dané skutečnosti v kontextu rozhodnutí o správním vyhoštění relevantní. Předně je nutné dát za pravdu žalovanému v tom, že na problémy spojené s vycestováním žalobce v důsledku omezení přeshraniční dopravy bylo ve vazbě na prodloužení nouzového stavu na obecné úrovni reagováno již uvedeným postupem ze dne 15. 5. 2020. Se šířením nového typu koronaviru SARS CoV-2 se pak potýkají všechny státy mezinárodního společenství, včetně České republiky, která ostatně patří mezi jednu z nejvíce zasažených zemí v Evropě.
25. Sám žalobce ostatně nejen ve správním řízení, ale rovněž v žalobě uvedl, že je zcela zdravou osobou v produktivním věku, pročez ho nelze na základě obecně známých skutečností považovat za osobu, která je v případě infekce vystavena vlivem vysokého

věku nebo jiných zdravotních problémů zvýšenému riziku závažného průběhu onemocnění Covidem-19. Co se pak týče záměru žalobce vykonávat na území České republiky výdělečnou činnost, nejedná se o okolnost, která by měla přímo vliv na posuzovanou protiprávnost pobytu. Nelze samozřejmě vyloučit, že žalobce může v budoucnu výdělečnou činnost na území České republiky vykonávat, avšak při dodržení zákonem stanovených podmínek, mezi které zásadně patří nutnost disponovat příslušnou formou povolení k zaměstnání.

26. Nelze pak přisvědčit žalobci v tom, že správní orgány nemusely rozhodnout o uložení správního vyhoštění, a to s ohledem na skutkové okolnosti případu. V této souvislosti je nutné vycházet z jazykového výkladu dotčeného ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, ve kterém je stanoveno, že: „*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*“
27. Zákon tedy nesvěřuje příslušnému správnímu orgánu diskreci ohledně toho, zda bude správní vyhoštění uloženo či nikoliv (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74, a ze dne 10. 2. 2021, č. j. 2 Azs 343/2020-21). V tomto ohledu není rozhodné, zda žalobce jinak právní předpisy neporušoval, protože uložení správního vyhoštění je vázáno na nelegálnost pobytu. Ostatní okolnosti mohou být sice relevantní v rámci úvahy o stanovení doby, po kterou cizinec nemůže vstoupit na území členských států Evropské unie, ale nemají vliv na samotné rozhodnutí o uložení opatření daného druhu.
28. Ve vztahu k namítané době trvání správního vyhoštění pak dává krajský soud žalované za pravdu v tom, že ji nelze považovat za nepřiměřenou. Podle výše odkazovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců mohlo být žalobci uloženo správní vyhoštění až na 5 let. Zdejší soud proto nepovažuje ve vztahu k osobě žalobce dobu 1 roku za nepřiměřenou, resp. vybočující z mezí správního uvážení. Správní orgány se v tomto ohledu zabývaly individuálními okolnostmi případu, přičemž zcela správně akcentovaly skutečnost, že žalobce pobýval na českém území neoprávněně po dobu dvou měsíců a jeho protiprávní jednání bylo ukončeno až na základě pobytové kontroly, tedy nikoliv z jeho vlastního podnětu.
29. Krajský soud dále nepovažoval za důvodnou ani obecně formulovanou námitku porušení práva na nedotknutelnost obydlí, a to ve vztahu k provedení pobytové kontroly v hotelu X ze strany příslušníků cizinecké policie. Ačkoliv krajský soud nezpochybňuje, že nedotknutelnost obydlí jednotlivce je chráněna rovněž na ústavněprávní úrovni (srov. čl. 12 odst. 3 Listiny), nelze opomenout, že se nejedná o právo absolutní povahy. Citovaný čl. 12 odst. 3 Listiny upravuje přípustnost jiného zásahu do nedotknutelnosti obydlí než je domovní prohlídka na příkaz soudu tak, že může být zákonem dovolen, *jen je-li to v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu života nebo zdraví osob, pro ochranu práv a svobod druhých anebo pro odvrácení závažného ohrožení veřejné bezpečnosti a pořádku. Pokud je obydlí užíváno také pro podnikání nebo provozování jiné hospodářské činnosti, mohou být takové zásahy zákonem dovoleny, též je-li to nezbytné pro plnění úkolů veřejné správy.* Jinými slovy, do základního práva na nedotknutelnost obydlí může být za zákonem stanovených

podmínek přiměřeným způsobem zasaženo, a to za účelem ochrany jiných individuálních práv či veřejného zájmu.

30. Ve vztahu k nyní projednávané věci lze poté vycházet z ust. § 167 odst. 1 písm. d) a f) zákona o pobytu cizinců, který stanovuje oprávnění provádět tzv. pobytovou kontrolu i ve vztahu k ubytovacím zařízením takto: „*Policie je oprávněna vstupovat do ubytovacích zařízení za podmínek stanovených tímto zákonem a kontrolovat domovní knihy.*“ Obecný právní důvod pro provádění vstupu do obydlí bez souhlasu jeho uživatele, a to mj. i z důvodu vážného ohrožení veřejného pořádku a bezpečnosti pak představuje § 40 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Provedením pobytové kontroly tedy příslušníci cizinecké policie postupovali v souladu s dotčenou právní úpravou, jejímž účelem je možnost efektivní kontroly dodržování právních předpisů v oblasti pobytu cizinců na území České republiky, což lze nepochybně považovat za jeden z důležitých veřejných zájmů.

VII. Závěr a náklady řízení

31. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
32. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. května 2021
Ph.D., v.r.

JUDr. Lukáš Hlouch,

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.